

Η «Μεραρχία» της Κύπρου.

του Χρήστου Μπολώση.

Αυτές τις μέρες θα ακουστούν πολλά, φυσικά χωρίς αντίλογο, για την 21η Απριλίου 1967. Σίγουρα ένα από τα κυρίαρχα θέματα, θα είναι και αυτό της περίφημης «απόσυρσης» της Μεραρχίας από την Κύπρο.

Να μπούμε κι' εμείς στην κουβέντα;

Λοιπόν. Προ καιρού έλαβα από την Κύπρο ένα ογκώδες δίτομο βιβλίο του κ. Ελευθερίου Παπαδοπούλου. Στο βιβλίο αυτό, περιλαμβάνεται όλη η έγγραφη κατάθεσή του, προς την συγκροτηθείσα επιτροπή για τον «Φάκελο της Κύπρου», στην οποία είχε κληθεί ως μάρτυρας.

Στην σελίδα 579 του Β' Τόμου, ο συγγραφέας αναφέρεται στην εντολή που έδωσε ο Μακάριος προς τον αντιπρόσωπο της Κύπρου στον ΟΗΕ Ζήνωνα Ρωσίδα να παραδώσει επιστολή στον ΓΓ/ΟΗΕ Ου Θάντ, με την οποία κατήγγειλε την Ελλάδα ως κατέχουσα την Κύπρο στρατιωτικώς και παρεκάλει την παρέμβασή του δια την απόσυρσιν της ΕΛΔΥΚ/Μ! Αργότερα ο τελευταίος διοικητής της Μεραρχίας, όπως αναφέρει ο κ. Παπαδόπουλος, οποίος μάλιστα ήταν παρών στην ανωτέρω συνομιλία, δήλωνε στις 2 Σεπ. 1978 στην εφημερίδα «Σημερινή» της Λευκωσίας: «Η

τότε Κυβέρνησις ευνοούσε την αποχώρηση της Μεραρχίας από την Κύπρο».

Δεν γνωρίζω αν τα παραπάνω είναι αληθινά αλλά αφού υπάρχει η δήλωση του Στρατηγού σε εφημερίδα, μήπως θα πρέπει να ψάξουμε λίγο παραπάνω;

Ο κ. Μάνος Χατζηδάκης, είναι ο κατ' εξοχήν ερευνητής της περιόδου 1967-1974.

Επειδή έχω διαβάσει όλα του τα βιβλία (ελπίζω να μη διέπραξα κάποιο ποινικό αδίκημα, διότι κάποιοι κατηγορήθηκαν διότι διάβαζαν τα βιβλία του... Παττακού...) οφείλω να ομολογήσω ότι ο κ. Χατζηδάκης με τα βιβλία του διακονεί με αυστηρή προσήλωση την επιστήμη της αληθινής ιστορίας.

Στο έργο του Μάνου, θα βρει κανείς μόνο στοιχεία από πρωτογενείς πηγές και όχι «άκουσα» ή «μου είπε ο σύντροφος» ή «μετά από μερικά χρόνια έμαθα ότι...» και τα τοιαύτα. Οι πηγές του είναι αυθεντικές διαταγές, επιστολές, επίσημες εκθέσεις, δημοσιεύματα κ.λπ. Και αυτά, κουράζουν μεν, αλλά είναι τα μόνα που λένε την αλήθεια.

Ο Μάνος Χατζηδάκης λοιπόν, απάντησε στον δικηγόρο κ. Φαήλο Κρανιδιώτη σχετικώς με το επίμαχο θέμα της «απόσυρσης της Μεραρχίας από την Κύπρο στέλνοντας τις παρακάτω δύο επιστολές. Αξίζει να τις διαβάσετε γι' αυτό τις παραθέτω ολόκληρες:

1^η Επιστολή

Η αλήθεια για την «Μεραρχία».

Στις 20 Ιουλίου ο ηγέτης του κόμματος «Νέα Δεξιά» κ. Φαήλος Κρανιδιώτης προέβη σε δήλωσι για την μαύρη επέτειο της πρώτης φάσεως της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο.

Στην ανωτέρω δήλωσί του ο κ. Κρανιδιώτης δήλωσε μεταξύ άλλων και ότι: «Ο Παπαδόπουλος απογύμνωσε αμυντικά την Κύπρο με την απόσυρση της Μεραρχίας...».

Φυσικά ο χώρος ενός άρθρου δεν μου επιτρέπει να απαντήσω επί του θέματος με πλήρη στοιχεία. Θα πρότεινα όμως στον κ. Φαήλο Κρανιδιώτη να διαβάσει το δίτομο έργο μου με τίτλο «ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΑΚΕΛΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ 1950 – 1974», στον Α' Τόμο του οποίου, για πρώτη φορά αποκαλύπτω με αδιάσειστα στοιχεία την αλήθεια για την «Μεραρχία» και την απόσυρσί της.

Με αφορμή λοιπόν την δήλωσί του και την ευρύτερη μυθοπλασία που έχει αναπτυχθή επί του θέματος, συνοψίζω τα εξής:

Η αποστολή και η απόσυρσί της

α) Η αποστολή της ΕΛΔΥΚ/Μ έγινε από τον Π. Γαρουφαλιά εν αγνοία του Γ. Παπανδρέου. Δεν επρόκειτο περί “Μεραρχίας” αλλά περί μίας δυνάμεως 7.328 ανδρών (μία Μεραρχία της εποχής απετελείτο από 12 – 13.000 άνδρες), που η αποστολή της υπονόμεισε το σχέδιο πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας για ανάπτυξη της Εθνικής Φρουράς σε δύναμι Σώματος Στρατού, αποτελούμενου σε “οροφή πολέμου” από 4 Κυπριακές Μεραρχίες ισχύος 55 – 60.000 ανδρών!

β) Δεν εξασφάλιζε κανένα στρατηγικό πλεονέκτημα στην Κύπρο διότι εστερείτο παντελώς αεροναυτικής καλύψεως. Όποιος έχει στοιχειώδεις στρατιωτικές γνώσεις γνωρίζει ότι μία νήσος δεν καλύπτεται αμυντικά από επίγειες δυνάμεις χωρίς αεροναυτική κάλυψη. Διότι τότε είναι καταδικασμένες σε αποκοπή με μοιραίο αποτέλεσμα τον αγώνα φθοράς και τον τελικό αφανισμό.

γ) Τα επεισόδια της Κοφίνου – Αγ. Θεοδώρων τον Νοέμβριο 1967, υπήρξαν μια “προβοκάτσια” για δημιουργία “τεχνητής κρίσεως” με αποκλειστικό σκοπό την ανατροπή της 21ης Απριλίου. Στήθηκαν από το “μετωπο” Βασιλέως – Μακαρίου – Καραμανλή με την επίσκεψη Γρ. Σπαντιδάκη στην Λευκωσία στις 21 Οκτωβρίου 1967 και την αποστολή Μ. Αρναούτη στον Καραμανλή στις 30 Οκτωβρίου 1967.

δ) Ο τότε Αντιπρόεδρος και ΥΕΘΑ Γρ. Σπαντιδάκης -λειτουργώντας κατά μυστική εντολή του τότε Βασιλέως- στις 23 Οκτωβρίου 1967 έδωσε “έγκρισι” και στις 1 Νοεμβρίου 1967 εντολή για την επιχείρησι Κοφίνου - μέσω της Α' ΜΕΟ (Μεικτή Επιτελική Ομάδα) του ΓΕΕΘΑ προς την ΑΣΔΑΚ-

εν αγνοία του ΓΕΣ και της υπόλοιπης Κυβερνήσεως. Έτσι ο Γ. Γρίβας παραπλανήθηκε και συνέταξε το σχέδιο “Γρόνθος”.

ε) Κατά τα Πολεμικά Συμβούλια που ακολούθησαν, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος επί 10 ολόκληρες ημέρες -από 17 μέχρι 26 Νοεμβρίου 1967- παρέμεινε ανένδοτος στην απόρριψη του “τελεσιγράφου” συγκρουόμενος επί 6 ημέρες με τον Βασιλέα. Και στις 19 Νοεμβρίου διεκήρυξε: «Εις περίπτωσιν πολέμου σεις Μεγαλειότατε, σύμφωνα με το Σύνταγμα, θα τεθείτε Αρχιστράτηγος των Ενόπλων Δυνάμεων».

στ) Αντιθέτως ο τότε Βασιλεύς στις 20 Νοεμβρίου και ο Μακάριος στις 22 Νοεμβρίου ζήτησαν αποδοχή του “τελεσιγράφου”. Και τόσο στον πρέσβυ Τάλμποτ (21 Νοεμβρίου) όσο και στον Σάϋρους Βανς (23 Νοεμβρίου) δήλωσε (ο Βασιλεύς) ότι «δεν θα έριχνε τον πρώτο πυροβολισμό ακόμη και σε περίπτωση τουρκικής εισβολής!»

26 Νοεμβρίου η βασιλική στρατιωτική ηγεσία δήλωσε αδυναμία και κίνδυνο «νέου 1897». Την απόφασι ανακλήσεως της ΕΛΔΥΚ/Μ έλαβε τελικά αποκλειστικά και “εκβιαστικά” ο Βασιλεύς, προκειμένου να μη καταληφθούν νήσοι του Ανατολικού Αιγαίου και η Τουρκία να επιβάλει τους όρους της στο Κυπριακό. Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος ήταν ο μόνος που απαίτησε να παραμείνουν μυστικά στην Κύπρο όλοι οι αξιωματικοί της ΕΛΔΥΚ/Μ, το βαρύ υλικό της, πλην αρμάτων, και πυρομαχικά και εφόδια για αγώνα 20 ημερών.

Την “απογύμνωσε” ή την κατέστησε πάνοπλη;

Καθ’ όλη την διάρκεια της πρωθυπουργίας του (1968 – 1973), ο Γεώργιος Παπαδόπουλος μόχθησε για την αυτόνομη γεωστρατηγική κάλυψη του “ενιαίου Ελλαδοκυπριακού χώρου”.

Ο πρωτοφανής εξοπλισμός των Ε.Δ. εξ εθνικών πόρων, υπήρξε ο μεγαλύτερος που έγινε στην νεωτέρα Ιστορία μας. Αποτέλεσμά του υπήρξε:

α) Η αριθμητική ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων με την Τουρκία από 4 προς 10, σε 7 προς 10!

β) Η επίτευξις ισορροπίας χερσαίων δυνάμεων!

γ) Η πλήρης ποιοτική αεροναυτική υπεροπλία της Ελλάδος σε Αιγαίο και Κύπρο! Ο Παπαδόπουλος λοιπόν είχε φροντίσει για την κυριαρχία της Ελλάδος σε όλα τα μέτωπα. Και συγκεκριμένα:

Έβρος: Το 1967 η Ελλάς διέθετε μόνο 3 Επιλαρχίες Μέσων Αρμάτων έναντι 10 τουρκικών! Το 1973 διέθετε πλέον 9 Έπιλαρχίες Μέσων Αρμάτων (με δυνατότητα ενισχύσεως με ακόμη 4 από την Κεντρική Μακεδονία) έναντι 14 τουρκικών. Διέθετε επιπλέον το συγκριτικό πλεονέκτημα των συγχρόνων αρμάτων AMX – 30, έναντι των πεπαλαιωμένων τουρκικών.

Βόρεια Σύνορα: Το 1967 ήσαν εκτεθειμένα σε επίθεσι της Βουλγαρίας καί κίνδυνο παράλληλης επιθέσεως από το αριστερό μέτωπο του Έβρου, σε περίπτωση συρράξεως με την Τουρκία. Το 1973 η πλήρης ανακατασκευή των Οχυρών Μακεδονίας – Θράκης εκμηδένισε τον κίνδυνο “πλευροκοπήσεως” των δυνάμεων μας.

Αιγαίο: Το 1967 η Ελλάς δεν διέθετε καμμία αεροναυτική ισορροπία έναντι των Τούρκων. Το 1973 και έπειτα, διέθετε συντριπτική ποιοτική αεροναυτική υπεροπλία έναντι των Τούρκων: Η Ελλάς είχε την δυνατότητα πλήρους κυριαρχίας σε αέρα και θάλασσα εντός 48 ή 72 ωρών!... Το 1967 οι νήσοι του Ανατολικού Αιγαίου διέθεταν μερικά τμήματα Χωροφυλακής και ΤΕΑ με υποτυπώδη οπλισμό. Το 1973 πλέον, διέθεταν Τακτικά Συγκροτήματα με Άρματα Μάχης, Πυροβολικό και Αντιαρματικά μέσα, καθώς και Επάκτιες Οχυρώσεις με οπλισμένο σκυρόδεμα!...

Κύπρος: Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος ήταν ο μόνος που κατανόησε ότι το “κλειδί” για την άμυνα της Κύπρου ήταν η αεροναυτική κυριαρχία επί της νήσου! Το Σχέδιο Αμύνης Κύπρου (Σ.Α.Κ.) “Αφροδίτη 1973” προέβλεπε για πρώτη φορά την αποστολή αεροναυτικών δυνάμεων στην Κύπρο:

– Ένα Υποβρύχιο τύπου 209 και δύο Πυραυλάκατοι θα έπλητταν από θαλάσσης τον τουρκικό αποβατικό στόλο.

– Μια μοίρα F4E Phantom II εφορούσα από την Κρήτη, θα τον έπληττε από αέρος.

Συνεπώς, τουρκική αποβατική ενέργεια θα ήταν εκ προοιμίου καταδικασμένη, πριν καν προσεγγίσει τις ακτές της Κύπρου! Παράλληλα η Ε.Φ. θα εξουδετέρωνε όλους τους τουρκικούς “θύλακες” της νήσου. Και η

ΕΛΔΥΚ θα διετηρείτο ως εφεδρεία με αποστολή επίθεσι για εξάλειψι “προγεφυρώματος” στην απίθανη περίπτωση που οι Τούρκοι έφταναν στην ακτή!

Χάρις στον Γεώργιο Παπαδόπουλο, η Ελλάς διέθετε τον Ιούλιο του 1974 όλες τις προϋποθέσεις για:

α. Να συντρίψη τον “ΑΤΤΙΛΑ” και να κηρύξη την Ένωσι της Κύπρου με την Ελλάδα!

β. Να αντιμετωπίση μία ευρύτερη Ελληνοτουρκική σύρραξι με επιτυχία!

γ. Να πάρη την “ρεβάνς” για την Μικρασιατική καταστροφή!

Συνεπώς, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος όχι απλώς δεν... «απογύμνωσε αμυντικά της Κύπρου», αλλά αντιθέτως την κατέστησε πάνοπλη για πρώτη φορά, όπως και ολόκληρη την Ελλάδα!

Αυτοί που τον διαδέχθηκαν στην εξουσία δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να εκμεταλλευτούν αυτό το ασύγκριτο πλεονέκτημα που ο Γ. Παπαδόπουλος κληροδότησε στο Έθνος.

1968 – 1973: Η τελευταία ευκαιρία

Στην πραγματικότητα, η περίοδος του Γ. Παπαδοπούλου, υπήρξε η τελευταία ευκαιρία για το Κυπριακό:

α. Τα “ΟΧΙ” του Γ. Παπαδοπούλου σε οποιαδήποτε ιδέα “Ομοσπονδίας – Διχοτομήσεως” της Κύπρου υπήρξαν επανειλημμένα και στους Τούρκους και στους Βρεταννούς και στους Αμερικανούς: Στις 23 Σεπτεμβρίου 1971 απέρριψε οποιαδήποτε ιδέα “ομοσπονδίας” στον Βρεταννό υπουργό Εξωτερικών Μπρίμλο. Στις 21 Δεκεμβρίου 1971 απέρριψε και πάλι πρότασι “ομοσπονδίας” του πρώην πρωθυπουργού της Τουρκίας Ισμέτ Ινονού. Τον Απρίλιο του 1973 απέρριψε πρότασι “διπλής ενώσεως – διχοτομήσεως” των ΗΠΑ.

β. Το 1973 η λύσις του Κυπριακού είχε σχεδόν επιτευχθή: Η πολιτική του Ενδοκυπριακού (1968 – 1971) και αργότερα Ενισχυμένου Ενδοκυπριακού Διαλόγου (1972 – 1973) απέδωσε: Οι Τούρκοι παραιτήθηκαν απ’ όλα τα “συγκυριαρχικά” δικαιώματα των Συνθηκών Ζυρίχης – Λονδίνου. Το εθνικό ζήτημα έβαινε προς την λύσι του με ένα νέο Σύνταγμα που

οικοδομούσε μία αδιαίρετη “Ελλάδα του Νότου”, χωρίς “θύλακες”, χωρίς “πράσινη γραμμή”, χωρίς δικαιώματα τουρκικού “βέτο” και “μονομερούς επεμβάσεως”. Και με ανοικτή την θύρα για την μελλοντική Ένωση με την Ελλάδα.

γ. Η ανατροπή του Γ. Παπαδοπούλου και της πολιτικής του υπήρξε η απαρχή του δράματος και της προδοσίας της Κύπρου. Διότι χωρίς αυτήν:

* Το “πραξικόπημα” κατά του Μακαρίου δεν θα είχε γίνη ποτέ.

* Η Τουρκία δεν θα αποτολούσε ποτέ την εισβολή. Αλλά και αν την αποτολούσε, η αεροναυτική υπεροπλία της Ελλάδος και η πιστή εφαρμογή του Σ.Α.Κ. “ΑΦΡΟΔΙΤΗ ’73” θα την είχαν συντρίψει.

Μια περίπου 10ετία αργότερα, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος θα ανέφερε σε Μήνυμά του: «Μέχρι του Νοεμβρίου του 1973 πάντως, οπότε έπαψα να κυβερνώ, η Κύπρος ήτο κυρίαρχος και αδιαίρετος. Οι Τούρκοι έθεσαν πόδα εις αυτήν τον Ιούλιον του 1974 -οπότε κατέλαβον το 4% του εδάφους της νήσου- και μόνον τον Αύγουστο του 1974, πρωθυπουργούντος του Κ. Καραμανλή έγιναν κύριοι του 37%».

Αυτό και μόνον, τα λέει όλα!...

Όλα όσα πολύ συνοπτικά εξέθεσα ανωτέρω, αποδεικνύονται με αδιάσειστα στοιχεία, πηγές, μαρτυρίες, απόρρητα έγγραφα, μαρτυρίες και πρακτικά Πολεμικών Συμβουλιών, στο δίτομο έργο μου «Ανοίγουμε τον Φάκελο της Κύπρου» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΠΕΛΑΣΓΟΣ.

Επίσης έχει μπει ως ένθετο επανειλημμένα στην εφημερίδα «δημοκρατία», η οποία φιλοξενεί και τα αξιόλογα άρθρα του κ. Φαήλου Κρανιδιώτη, ο οποίος ωστόσο φαίνεται δεν μπήκε στον κόπο να το διαβάση.

Εκτιμώ τον κ. Φαήλο Κρανιδιώτη και την πολιτική προσπάθειά του, αλλά θεωρώ ότι υπέπεσε σε ιστορικό ατόπημα. Και πολιτικός που φιλοδοξεί να διαδραματίση ρόλο στον χώρο στον οποίο απευθύνεται, θα έπρεπε να έχει μελετήσει βαθύτερα ιστορικά γεγονότα για τα οποία επιθυμεί να κάνει αναφορά ή να μη αναφέρεται καθόλου σε αυτά αν τα αγνοεί.

Υ.Γ. Θα συμβούλευα τον φίλτατο κ. Φ. Κρανιδιώτη, πριν απαντήσει ή σπεύσει να αμφισβητήσει τα όσα γράφω, να μελετήσει το ανωτέρω έργο μου και τα στοιχεία που παραθέτει και τότε μόνον να τα κρίνει ή να αποπειραθεί να τα αποδομήσει, αν μπορεί ...

Μάνος Ν. Χατζηδάκης

2η Επιστολή.

Μύθοι και αλήθειες για την «Μεραρχία».

Ο πρόεδρος της «Νέας Δεξιάς» κ. Φαήλος Κρανιδιώτης, δημοσίευσε σήμερα απάντηση στο άρθρο μου στο οποίο σχολίασα την ιστορική ακρίβεια της δηλώσεώς του όσον αφορά την λεγομένη “μεραρχία”.

Θα αντιπαρέλθω τις εκφράσεις περί «δέουσας απάντησης» και περί «απολογητών της απόσυρσης» μόνο με την διευκρίνιση ότι εγώ είμαι ιστορικός ερευνητής και όχι «απολογητής». Ό,τι γράφω το αποδεικνύω με πηγές και στοιχεία. Αν είχε διαβάσει τα βιβλία μου θα το είχε αντιληφθεί και ο ίδιος.

Από την άλλη, επιθυμώ να τον συγχαρώ για το γεγονός ότι παραδέχεται στην απάντησή του ότι:

1. Η ΕΛΔΥΚ/Μ δεν είχε δύναμι και ισχύ “Μεραρχίας” όπως προπαγανδιστικά διαδίδεται τόσα έτη,

2. Η επιχείρησης Κοφίνου «ήταν οργανωμένη προβοκάτσια, με ευθύνες Μακαρίου και Βασιλιά» και

3. Ο Παπαδόπουλος μόνο αθωράκιση δεν άφησε την Κύπρο, αφού παραδέχθηκε ότι «έγινε μια επιτυχής κούρσα εξοπλισμού της χώρας και γι’ αυτό αποτελούν ατιμωτικά μυθεύματα, δικαιολογητικά της αδράνειας, ιδίως της μεταπολιτευτικής κυβέρνησης, τα περί κιβωτίων πυρομαχικών γεμάτων με χώμα κατά την επιστράτευση και άλλες ανοησίες».

Χαίρομαι που συνεισέφερα στην ιστορική αλήθεια επί αυτών με την παρέμβασί μου και σκοπεύω να συνεχίσω μέχρι να αποκατασταθεί πλήρως η αλήθεια. Λυπάμαι που θα τον κουράσω μόνο για ακόμη μία φορά με «μακροσκελές» κείμενό μου, αλλά για μένα σύνθετα ιστορικά

γεγονότα δεν μπορούν να περιγραφούν με μία φράση, χωρίς ανάλυση και στοιχεία.

1 Ταξιαρχία 7.328 ανδρών αντί 4 Μεραρχιών 55 – 60.000 ανδρών;

Δεν ανέφερα ποτέ ότι μία οποιαδήποτε δύναμις ανδρών είναι αχρείαστη. Ούτε ένας άνδρας δεν είναι άχρηστος ή περιττός για την άμυνα ή ενίσχυσι εθνικού εδάφους. Τα γεγονότα όμως έχουν ως εξής:

Στις 23 Φεβρουαρίου 1964 σε Σύσκεψη στο Καστρί υπό τον Γ. Παπανδρέου με συμμετοχή των Αρχηγών των Γενικών Επιτελείων, του ΥΠΕΘΑ και του Υπουργού Εξωτερικών ελήφθη η απόφασις η Κύπρος -με πληθυσμό 500.000- να συγκροτήση τακτικό Στρατό ενός Σώματος Στρατού, επανδρωμένου με 4 Μεραρχίες! Δηλαδή 42 Τάγματα, από τα οποία 22 ενεργά και 20 επιστρατευόμενα, με συνολική “οροφή πολέμου” 55 – 60.000 άνδρες! Στις 25 Φεβρουαρίου 1964 – δύο ημέρες μετά την ανωτέρω Σύσκεψη- ανακοινώθη η συγκρότησις του τακτικού Κυπριακού Στρατού με την ονομασία “Εθνική Φρουρά”.

Ούτε η ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων, ούτε η Κυβέρνησις Γ. Παπανδρέου, απεφάσισαν ποτέ την αποστολή τμημάτων Στρατού από την Ελλάδα. Η απόφασις αυτή, ελήφθη από έναν και μόνο άνδρα: Τον τότε Υπουργό Εθνικής Αμύνης Πέτρο Γαρουφαλιά, ο οποίος μάλιστα έδρασε εν αγνοία όλων των ανωτέρω. Την πραγματικότητα την έμαθε ο Γ. Παπανδρέου μόνον στις 10 Ιουλίου 1964. Και την έμαθε από... τους Τούρκους στην έκτακτη σύγκλησι του Συμβουλίου του ΝΑΤΟ και έγινε έξω φρενών.

Ο κ. Φαήλος Κρανιδιώτης με οικτίρει που αποκαλώ λάθος την απόστολή της, διότι δεν κατάλαβε τι τραγικό σφάλμα έγινε τότε:

Τον Αύγουστο του 1965 η δύναμις της Εθνικής Φρουράς έφθανε στο ισοδύναμο 4 ½ Μεραρχιών από τις οποίες 2 ½ ενεργές και 2 εφεδρικές. Και όμως! Η παρουσία της ΕΛΔΥΚ/Μ στην Κύπρο, επέτρεψε εντός του 1966 στον Μακάριο να αρχίση “χαριστικά μέτρα” προς τους υπηρετούντες στην Εθνική Φρουρά με συνέπεια να μειώση δραματικά την δύναμί της, την ώρα που έφθανε στην ακμή της!...

Η απρόσμενη και αψυχολόγητη ενέργεια αποστολής μιας Ελλαδικής Ταξιαρχίας 7.328 ανδρών, ανέτρεπε πλήρως την πολιτική αυτή. Ανέτρεπε αυτό που οι Στρατιωτικοί αποκαλούν «Ιδέα Ενεργείας».

Έτσι ουσιαστικά κατέληξε να προτιμηθεί 1 Ελλαδική Ταξιαρχία 7.328 ανδρών αντί ενός Σώματος Στρατού 4 Κυπριακών Μεραρχιών 55 – 60.000 ανδρών!!!

Ο Κουρούπης, ο Παπαμελετίου, ο Μπικάκης, ο Γλεντζές κ.λπ. θα χρειαζόντουσαν πολύ περισσότερο στο πλευρό τους μία Εθνική Φρουρά 4 Μεραρχιών 55.000 ανδρών παρά μία Ταξιαρχία 7.328 ανδρών, με το σφάλμα που έγινε τότε ...

Αλλά ακόμη περισσότερο, όλοι αυτοί οι ήρωες χρειαζόντουσαν την αεροναυτική παρουσία της Ελλάδος! Τα Υποβρύχια τύπου 209, τις Πυραυλακάτους Combattante II, τα Phantom II F4E κ.λπ., που ΜΟΝΟ ο Γ. Παπαδόπουλος εξασφάλισε και με τα οποία ο τουρκικός αποβατικός στόλος ήταν καταδικασμένος να καταβυθισθή πριν καν ακουμπήσει κόκκο της κυπριακής αμμουδιάς.

Το ότι ο Ιωαννίδης και ο Καραμανλής δεν εκμεταλλεύθηκαν αυτό το ασύγκριτο πλεονέκτημα που ο Παπαδόπουλος είχε εξασφάλιση, δεν είναι δικό του σφάλμα ...

Στρατηγικά μειονεκτήματα.

Δεν κατενόησε ο κ. Φαήλος Κρασιδιώτης τι εννοώ όταν γράφω ότι η ΕΛΔΥΚ/Μ δεν παρείχε ουσιαστικό στρατηγικό πλεονέκτημα διότι δεν διέθετε αεροναυτική κάλυψη. Του εξηγώ:

Η Τουρκία, διέθετε βάσεις στην Μερσίνα και την Αλεξανδρέττα - σχεδόν απέναντι από την Κύπρο. Η Ελλάς αντιθέτως τότε, δεν διέθετε για την Κύπρο παρά μόνον ελάχιστα πανάρχαια αεροπλάνα τύπου Χάρβαρντ, τα οποία από εκπαιδευτικά είχαν μετατραπεί σε μαχητικά!...

Η δυνατότητα όχι εισβολής, αλλά αεροναυτικού αποκλεισμού της Νήσου, θα οδηγούσε αργά ή γρήγορα τις δυνάμεις αυτές σε αποκοπή και κίνδυνο αφανισμού. Το γεγονός αυτό επεσήμανε και ο γνωστός συγγραφέας του Κυπριακού Σπύρος Παπαγεωργίου σε συνέντευξί του στον Τ/Σ «Τηλετώρα» στις 15-2-1996.

Αποκαλυπτική είναι και η γνώμη του Ναυάρχου Μαουντμπάντεν προς τον ίδιο τον Γαρουφαλιά. Του επεσήμανε την «απόλυτη κυριαρχία

των Τούρκων στον αέρα», και κατέληξε: «Είμαι εγώ εκείνος που κατέστρωσα τα σχέδια της συμμαχικής αποβάσεως στην Νορμανδία και γνωρίζω καλά πόσο αποφασιστικό ρόλο παίζει σε μία απόβαση η αεροπορική υπεροχή».(Π. Γαρουφαλιά «Ελλάς και Κύπρος», σελ. 128).

Ακόμη πιο αποκαλυπτική όμως είναι η απόρρητη εκτίμησης του Αμερικανικού Πενταγώνου. Ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου των ΗΠΑ Στρατηγός Wheeler, σε έκθεσί του προς τον Πρόεδρο L. Johnson έγραφε τότε: «Η παρουσία της “ελληνικής μεραρχίας” στην Κύπρο δεν αλλάζει - κατά την εκτίμηση του Πενταγώνου- την ισορροπία δυνάμεων, λόγω αδυναμίας της Ελλάδος να της παράσχει αεροπορική κάλυψη»! (Α. Παπαχελά «Ο βιασμός της Ελλ. Δημοκρατίας», σελ. 100 – Notes on NCS meeting, 29 November 1967).

Ορθώς λοιπόν και οι Μ. Αλεξανδράκης, Β. Θεοδωρόπουλος και Ευστ. Λαγάκος την αποκαλούν «μονάδα αυτοκτονίας», εξηγώντας: «Χωρίς αεροπορία δεν μπορούσε να εξασφαλίσει την άμυνα. Θα μπορούσε να δυσχεράνει ή να επιβραδύνει μία εισβολή, αλλά όχι να την ματαιώσει ή να την αποκρούσει».(«Το Κυπριακό. Μία Ενδοσκόπηση», σελ. 102 – 103).

Ενώ όμως στην ουσία δεν παρείχε ουσιαστικό πλεονέκτημα για την Κύπρο, παραλλήλως η αποστολή της συνέβαλε στην δραματική αποδυνάμωση της αμυντικής διατάξεως της Ελλάδος προς Βορράν απ’ όπου και απεσπάσθησαν μονάδες για να την συγκροτήσουν. Χαρακτηριστικά είναι τα εξής τραγικά:

Το Α΄ Σώμα Στρατού, σύμφωνα με το Εθνικό Σχέδιο “Τ”, κάλυπτε ένα ανάπτυγμα μετώπου 180 χλμ. με δύο Μεραρχίες. Την XV και την ΙΧ. Έπειτα από την απόσπασι μονάδων για την αποστολή στην Κύπρο, η XV Μεραρχία διέθετε πλέον μόνον ένα Τάγμα Πεζικού για να καλύψη ένα μέτωπο 100 χλμ. από το Τσάρνο μέχρι την Βίγλα Πισοδερίου!... Η δε ΙΧ Μεραρχία διέθετε πια κι αυτή, ένα Τάγμα μείον Λόχο για να καλύψη το υπόλοιπο μέτωπο 80 χλμ.!...

Και οι δύο ανωτέρω Μεραρχίες δηλαδή, κάλυπταν τα σύνορα της Ελλάδος με δύναμι που δεν αντιστοιχούσε ούτε καν σε δύο πλήρη Τάγματα και μάλιστα χωρίς καμμία εφεδρεία ...

Σύμφωνα με τα σχέδια, το ύψος των αποθεμάτων Θεάτρου Επιχειρήσεων (εφόδια, πυρομαχικά, καύσιμα κ.λπ.) έπρεπε να βρίσκεται σε ύψος 20 ημερών. Ήδη προτού αποσπασθούν αποθέματα για την ΕΛΔΥΚ/Μ, βρισκόταν στο απαράδεκτο ύψος των 7 – 10 ημερών. Όταν δε έγινε η αφαίμαξις για την αποστολή της, έφθασε στο απίστευτο ύψος των 2 ημερών!...

Δηλαδή σε περίπτωση πολέμου, τα όπλα της Ελλάδος θα σιγούσαν από την δεύτερή του ημέρα στα βόρεια σύνορά μας, ελλείψει πυρομαχικών!...

Γ. Παπαδόπουλος: "Πόλεμος με Αρχιστράτηγο τον Βασιλέα".

Πουθενά δεν έγραψα ότι ο Παπαδόπουλος «σεβάστηκε την απόφαση του Βασιλιά», ή «κώλωσε και υπέκυψε στον Βασιλιά και την βασιλική στρατιωτική ηγεσία» όπως γράφει. Επιμένει δε ότι την απόσυρση την έκανε ο Παπαδόπουλος

Την 21η Απριλίου 1967 πραγματοποιήθηκε ένας συμβιβασμός και καταμερισμός εξουσίας, που κράτησε 8 μήνες. Οι επαναστάτες απέκτησαν τον έλεγχο μόνο τριών Υπουργείων (Προεδρίας, Εσωτερικών, Συντονισμού) και του Γ.Ε.Σ. (με τον διορισμό ως αρχηγού του Οδ. Αγγελή). Αυτή ήταν η μόνη εξουσία τους!...

Ο τότε Βασιλεύς διέθετε έναν ισχυρότατο "θύλακα" στην πολιτική και στρατιωτική ηγεσία. Ο Πρωθυπουργός Κ. Κόλλιας ήταν προσωπική επιλογή του. Ο Αντιπρόεδρος και ΥΠ.ΕΘ.Α. Γρ. Σπαντιδάκης είχε επίσης προσχωρήσει σε αυτόν. Οι αρχηγοί ΓΕΕΘΑ, ΓΕΝ και ΓΕΑ ήσαν έμπιστοι του Βασιλέως.

Κάνει λοιπόν πολύ μεγάλο λάθος ο κ. Κρανιδιώτης που νομίζει ότι ο Παπαδόπουλος «ήταν ο αληθινός απόλυτος άρχων της εποχής».

Αφού ο βασιλικός "θύλακας" στην πολιτική και στρατιωτική εξουσία έστησε την "προβοκάτσια" που και ο ίδιος αναγνώρισε, ακολούθησαν τα εξής γεγονότα λίαν συνοπτικά:

- Από τις 17 Νοεμβρίου 1967 μέχρι τις 26 Νοεμβρίου 1967 -επί 10 ημέρες- συνεκλήθησαν αλληπάλληλα Υπουργικά Συμβούλια, Πολεμικά Συμβούλια και κυβερνητικές συσκέψεις περιορισμένης συνθέσεως, με θέμα το τουρκικό “τελεσίγραφο”. Πάντοτε υπό την προεδρία του Βασιλέως, κάποια έλαβαν χώρα στα Παλαιά Ανάκτορα, κάποια στα Ανάκτορα Δεκελείας και άλλα στο ΓΕΕΘΑ.

- Μέχρι τις 19 Νοεμβρίου 1967 πολιτική και στρατιωτική ηγεσία εταυτίζετο ως προς την απόφασί της: Να απορριφθή το τουρκικό “τελεσίγραφο” και να μη δεχθούμε καμμία ανάκλησι ελλαδικών δυνάμεων από την Κύπρο!

- Η ηγεσία της Επανάστασεως όμως είχε αρχίσει να λαμβάνη πληροφορίες για την “προβοκάτσια” που είχε στηθή. Και κυρίως για την εμπλοκή του Βασιλέως σε αυτήν. Κατά την Σύσκεψη εκείνη στην οποία προήδρευε ο Βασιλεύς, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος ηγέρθη και του είπε την εξής φράσι: «Εις περίπτωσιν πολέμου, σεις Μεγαλειότατε -σύμφωνα με το Σύνταγμα- θα αναλάβητε Αρχιστράτηγος των Ενόπλων Δυνάμεων!»

Την ιστορική εκείνη φράσι του Γ. Παπαδοπούλου προς τον Βασιλέα, αναφέρει και ο Στυλιανός Παττακός: «Συνήλθε το Επαναστατικό Συμβούλιο, εν όψει της κρίσεως, εν όψει του τελεσιγράφου και απεφάσισε πόλεμο κατά της Τουρκίας, αλλά θα ετίθετο ο Βασιλεύς επικεφαλής... Ο Παπαδόπουλος διεμήνυσε στην Κυβέρνηση, δηλαδή στον Βασιλέα και στον Κόλλια, ότι σε ενδεχόμενη πολεμική περιπέτεια ο Βασιλεύς θα εκαλείτο να τεθή επικεφαλής».(«21η Απριλίου – Μύθοι και Αλήθεια», σελ. 95).

Το γεγονός γνώριζε και ο ιστορικός και πολιτικός Σπ. Μαρκεζίνης ο οποίος έγραψε: «Ο Βασιλεύς ετηρούσε περίεργη στάση... Ο Παπαδόπουλος όμως διεμήνυσε ότι σε ενδεχόμενη πολεμική περιπέτεια, ο Βασιλεύς θα εκαλείτο να τεθεί επικεφαλής». («Σύγχ. Πολ. Ιστορία της Ελλάδος», Τόμος Τρίτος, σελ. 154).

Πράγματι, πριν την Σύσκεψη, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος είχε συγκαλέσει σύσσωμο το Επαναστατικό Συμβούλιο σε συνεδρίαση. Και παμφηφεί η απόφασις ήταν: Απόρριψις των τουρκικών όρων και πόλεμος με την Τουρκία εφ' όσον εξηντλούντο όλα τα διπλωματικά μέσα. Επίσης ανάθεσις της Αρχιστρατηγίας στον Βασιλέα για να τεθή προ των ευθυνών του.

Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος όχι μόνον δεν εδέχετο οποιαδήποτε ανάκλησι δυνάμεων, αλλά εισηγήθη και την αποστολή μίας ίλης Κατάστροφών Αρμάτων προς ενίσχυσι της αντιαρματικής αμύνης. Αυτή εστάλη άμεσα στην Κύπρο με εμπορικό πλοίο του εφοπλιστού Ιωάννου Λάτση, με τον οποίο τότε για πρώτη φορά γνωρίστηκε ο Γ. Παπαδόπουλος. Ο τότε Δ/της της Επιλαρχίας Αρμάτων της Ε.Φ. Αντισυνταγματάρχης Κων/νος Σπηλιωτόπουλος γράφει: «Την ΙΛΗΝ εκείνην παρέλαβον από την ακτήν εκφορτώσεως και με πλήρη κάλυψιν μετέφερα και έταξα εις θέσεις αντιαρματικής αμύνης».

Από την στιγμή εκείνη, ο Βασιλεύς πραγματοποίησε έναν δραματικό ελιγμό. Συνειδητοποίησε ότι έπεφτε ο ίδιος στην παγίδα που είχε στήσει! Ότι ο ίδιος θα υφίστατο τις ευθύνες της “εθνικής περιπέτειας” που είχε σκηνοθετήσει.

Παπαδόπουλος: “Όχι στην ανάκλησι” – Βασιλεύς: “Πρέπει να ανακληθεί...”

Από την ίδια εκείνη ημέρα και στις Συσκέψεις που ακολούθησαν μέχρι το πρωϊ της 26 Νοεμβρίου 1967, η πολιτικοστρατιωτική ηγεσία διαχωρίστηκε σε δύο ομάδες:

α. Οι Γ. Παπαδόπουλος, Στ. Παττακός και Ν. Μακαρέζος έμεναν άκαμπτοι στην απόφασί τους: «Ποτέ ανάκλησι ελληνικών δυνάμεων. Έστω κι αν αυτό σημαίνει πολεμική σύρραξι!»!

β. Στον Βασιλέα, τον Πρωθυπουργό Κ. Κόλλια, τον Παν. Πιπινέλη και το ΓΕΕΘΑ που προσπαθούσαν ν' αποσοβήσουν μία πολεμική σύρραξι αποδεχόμενοι την ανάκλησι!

Από την πρώτη στιγμή που ανέλαβε Υπουργός Εξωτερικών, ο Παναγιώτης Πιπινέλης διαπίστωσε τις προθέσεις της Επαναστάσεως. Σε έκθεσί του μετά την συνάντησι πρεσβευτών στο Μπαχ Σισνάχ της Ελβετίας στις 26-8-1969, έγγραφει:

«Το Στρατιωτικό Καθεστώς αντιμετώπισε την απειλή πολέμου με διάθεσιν ελληνοτουρκικής αναμετρήσεως».

Στις 21 Νοεμβρίου 1967 ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος απευθυνόμενος στον πρέσβυ των ΗΠΑ Τάλμποτ του έλεγε ότι: «... η Ελλάδα δεν θα εξαπέλυε πρώτη επίθεσι εναντίον Τουρκικών αποβατικών δυνάμεων (στην Κύπρο)!...». (USA Foreign Relations 1964 – 1968 Volume XVI, Telegrams 2294, 2295 fromAthens).

Και στις 23 Νοεμβρίου 1967 δεν παρέλειψε να επαναλάβη την απaráδεκτη θέσι του, ότι: «...σε καμιά περίπτωση η Ελλάδα δεν θα έριχνε τον πρώτο πυροβολισμό εναντίον των Τούρκων, ακόμα και στην περίπτωση εισβολής στην Κύπρο». (USA Foreign Relations 1964 – 1968 Volume XVI, τηλεγράφημα 2295 προς State Department).

Δηλαδή την ώρα που ο Γ. Παπαδόπουλος δεν απέκλειε πολεμική αναμέτρηση με μόνο αίτιο την ανάκλησι μιας στρατιωτικής δυνάμεως, ο Βασιλεύς δήλωνε ότι δεν θα πολεμούσε για την Κύπρο ακόμη και σε περίπτωση εισβολής!...

Στις 24 Νοεμβρίου 1967 το βράδυ πραγματοποιήθηκε σύσκεψις του μικρού υπουργικού συμβουλίου. Ο Βασιλεύς προσπάθησε να πείση για έναν έντιμο συμβιβασμό.

Η αντίδρασις όμως του Γ. Παπαδοπούλου υπήρξε άμεση: Η Επανάστασις δεν εδέχετο καμμία υποχώρησι!

Ο Νικόλαος Μακαρέζος αναφέρει: «Οι τρεις της Επαναστατικής ηγεσίας που συμμετείχαμε στην Σύσκεψη (Παπαδόπουλος – Παττακός – Μακαρέζος) είχαμε απομείνει ως τότε οι μόνοι που επιμέναμε στην απόρριψη του τελεσιγράφου...».

Στην Σύσκεψι της 26 Νοεμβρίου 1967, οι Αρχηγοί των Επιτελείων προέβησαν στην στρατιωτική εκτίμησι των δυνατοτήτων ενός Ελληνοτουρκικού πολέμου. Το γενικό συμπέρασμα ήταν:

α. Στην Κύπρο μπορούσε άνετα ν' αποκρουσθή μία απόπειρα απόβάσεως η να εξαλειφθή τυχόν "προγεφύρωμα". Όμως η Ελλάς υστε-

ρούσε συντριπτικά σε αέρα και θάλασσα και η Τουρκία μπορούσε ν' αποκλείσει την νήσο αεροναυτικά επιβάλλοντας τους όρους της.

β. Στον Έβρο είχαμε δυνατότητες αποκρούσεως των Τούρκων, εφ' όσον δεν εκμεταλλεύοντο την κατάσταση οι Βούλγαροι.

γ. Στο Ανατολικό Αιγαίο η αδυναμία της Ελλάδος ήταν πλήρης και οι Τούρκοι είχαν την δυνατότητα να καταλάβουν δύο η τρία νησιά μας χωρίς να μπορούμε να αντιδράσουμε.

Έπειτα ήλθε η σειρά της **ΚΥΠ** η οποία έδωσε μία συγκλονιστική πληροφορία: Υπήρχε “σχέδιον παραπλανήσεως” της Τουρκίας ως εξής:

α. Η καλλιέργεια της εντυπώσεως ότι η κύρια επιθετική ενέργεια των Τούρκων θα γινόταν στην Κύπρο ήταν παραπλανητική.

β. Ο πραγματικός στόχος της Τουρκίας ήταν η κυρία επιθετική ενέργεια να εκδηλωθή στο Ανατολικό Αιγαίο με αιφνιδιαστική απόβασι στην Χίο, την Σάμο και την Κω ή την Ρόδο!...

γ. Παράλληλα, στον Έβρο θα εκδηλωνόταν δραστηριότητα “απασχολήσεως” και η Κύπρος θα υφίστατο αεροπορική επιδρομή και ναυτικό αποκλεισμό!

Εν ολίγοις, η Τουρκία παραπλανούσε με την απειλή εισβολής στην Κύπρο. Στόχος της ήταν η κατάληψις τριών νήσων του Ανατολικού Αιγαίου και ο ταυτόχρονος αεροναυτικός αποκλεισμός της Κύπρου! Η κατοχή των νήσων ως κύρια επιθετική ενέργεια και η απόκτησις αεροναυτικής κυριαρχίας στην Κύπρο, θα επέτρεπε κατόπιν στην Τουρκία να επιβάλη τους όρους της στο Κυπριακό από θέσεως ισχύος!...

Τα δεδομένα πλέον ήσαν συντριπτικά. Η τελική εκτίμησις της στρατιωτικής ηγεσίας ήταν ότι: «Οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις δεν είναι εις θέσιν ν' αντιμετωπίσουν έναν πόλεμο με την Τουρκία την συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Η Ελλάς κινδυνεύει να υποστή ένα νέο 1897!...» (Βλπ. και Αλεξανδράκη – Θεοδωρόπουλο – Λαγάκου «Το Κυπριακό: Μία ενδοσκόπησις», σελ. 111)

Κατόπιν αυτών, ο Βασιλεύς, ο Πρωθυπουργός Κ. Κόλλιας και ο Υπουργός Εξωτερικών Π. Πιπινέλης, τάχθηκαν αμέσως υπέρ της ανακλήσεως της ΕΛΔΥΚ/Μ από την Κύπρο με το εξής σκεπτικό: «Προτιμώτερο είναι να αποσυρθή μία δύναμις χωρίς αεροναυτική κάλυψι και χωρίς να

απωλεσθή σπιθαμή εθνικού εδάφους, παρά να καταληφθούν νήσοι του Ανατολικού Αιγαίου και η Τουρκία να επιβάλει τους όρους της».

Την τελική απόφαση την έλαβε ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος ο οποίος δήλωσε ρητά: «Η ΕΛΔΥΚ/Μ πρέπει να ανακληθή!...».

Ο ίδιος το παραδέχθηκε και σε συνέντευξί του, όπου είπε: «Η πρότασή μου αρχικά αντιμετωπίστηκε αρνητικά διότι η εκτίμηση των στρατιωτικών ήταν ότι η κίνηση αυτή θα αποτελούσε ανεπίτρεπτη υποχώρηση... είχα προσωπικά διαβεβαιώσει ότι θα αποχωρήσει ο ελληνικός στρατός». («Βήμα» 11-2-2006. Αυτά επιβεβαιώνει και στο βιβλίο του «Βασιλεύς Κωνσταντίνος χωρίς τίτλο», Τόμος Β' σελ. 289 – 293).

Ποιός την απέσυρε τελικά;

Ο Κωνσταντίνος δεσμεύθηκε προσωπικά τόσο προς τον πρέσβη των ΗΠΑ Τάλμποτ, όσο και στον πρέσβη της Μ. Βρεταννίας. Ο Σπ. Μαρκεζίνης γράφει: «... την νύκτα της μεγάλης κρίσεως, ο Βασιλεύς ετηλεφώνησε στον Άγγλο Πρέσβη Sir Michael Stewart και τον παρεκάλεσε να παρέμβει αμέσως, με την διαβεβαίωση ότι η Μεραρχία θα απεσύρετο». («Συγχ. Πολ. Ιστορία της Ελλάδος», Τόμος Τρίτος σελ. 154). Και σε άλλο σημείο αποσαφηνίζει: «Η “Μεραρχία Γεννηματά”, όπως την ονόμασαν, θα ανακληθεί από τον Βασιλέα Κωνσταντίνο, με υπόδειξη του Π. Πιπινέλη».

Την αγωνία του Βασιλέως να πείση τον Γ. Παπαδόπουλο παρουσιάζει και μία συγκλονιστική μαρτυρία του συγγραφέως του Κυπριακού Σπύρου Παπαγεωργίου: «Ο Βασιλεύς... αντέδρασε στην κήρυξη πολέμου. Προειδοποίησε τον παριστάμενο Γ. Παπαδόπουλο ότι σε περίπτωση πολέμου, δια διαγγέλματός του προς τον Ελληνικόν Λαόν, θα ανήγγελλε ότι “η Επανάστασις έπαυσεν υφισταμένη” διότι ο ίδιος θα απευθυνόταν προς “σύμπαν το Έθνος”!...». («Επιχείρηση Κοφίνου», σελ. 78).

Φυσικά ο Γεώργιος Παπαδόπουλος δεν υπέκυψε σε καμμία απειλή του Βασιλέως. Είχε απομείνει ο τελευταίος που απέρριπτε την ανάκληση όταν Βασιλεύς, Κυβέρνησις Κόλλια και ηγεσία των Ε.Δ. την είχαν αποδεχθή. Η ανάλυσις των δεδομένων ήταν συντριπτική:

– Η Ελλάς θα “συρόταν” σε έναν πόλεμο ανέτοιμη;

- Θα έπαιζε το παιχνίδι της “συμπαιγνίας” που αδίστακτα επεδίωξε μία “εθνική περιπέτεια” για την ανάκτηση της εξουσίας;
- Θα έδιδε την μάχη στον χρόνο και το πεδίο που είχε επιλέξει ο εχθρός;
- Θα οδηγούσε σε μία εθνική συμφορά με απώλεια νήσων του Ανατολικού Αιγαίου η οποία θα οδηγούσε και σε επιβολή των όρων του εχθρού στο Κυπριακό;
- Θα έδιδε -για λόγους “γοήτρου”- μία εύκολη νίκη στον αντίπαλο;

Αναγκάστηκε λοιπόν να αποδεχθή την ανάκληση μόνον ως εκτέλεσι ενός “στρατηγικού υποχωρητικού ελιγμού”. Ο οποίος θα επέτρεπε την “επιθετική επιστροφή” σε χρόνο και τόπο που θα επέλεγε η Ελλάδα. Και χωρίς να απωλεσθή ούτε σπιθαμή εθνικού εδάφους σε Ελλάδα και Κύπρο.

Έλεγε ο Γ. Παπαδόπουλος σαφέστατα: «Τα αιματηρά γεγονότα της Κοφίνου υπήρξαν μία “προβοκάτσια”... Η ανάκλησις της “μεραρχίας” δεν υπήρξε δική μου ενέργεια, αλλά απεφασίσθη από το Πολεμικό Συμβούλιο υπό την προεδρία του τότε Βασιλέως Κωνσταντίνου». (Κατάθεσις στην Βουλή 1987, «Τα Νέα», 6-5-1987 & «Βραδυνή», 6-5-1987).

Ο Σπύρος Παπαγεωργίου σε συνέντευξί του, όταν ερωτήθηκε για το αν ο Γεώργιος Παπαδόπουλος είχε ρόλο στην απόφασι ανακλήσεως της ΕΛΔΥΚ/Μ, είπε χαρακτηριστικά: «Όχι, δεν είχε. Δεν μαρτυρείται ότι είχε ρόλο στην “προβοκάτσια”. (σ.σ. της Κοφίνου). Και δεν μαρτυρείται ότι είχε ρόλο στην απόφαση ανακλήσεως της “Μεραρχίας”!».

Και ο Σ. Βανς σε έκθεσί του προς το State Department για το πόσο καθοριστικός ήταν ο ρόλος του Βασιλέως Κωνσταντίνου στην απόφασι της ανακλήσεως της ΕΛΔΥΚ/Μ, γράφει χαρακτηριστικά: «Σε αυτό το ζήτημα, ο βασιλέας της Ελλάδος έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο!» (Αλ. Παπαχελά «Ο βιασμός της Ελλ. Δημοκρατίας», σελ. 403).

Μετά τα ανωτέρω, είναι δυνατόν να υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που συνεχίζουν να ισχυρίζονται ότι δήθεν: «... ο Παπαδόπουλος απέσυρε την Μεραρχία»;;;;...

Κλείνω με την εξής διευκρίνισι: Σέβομαι τον κ. Φαήλο Κρανιδιώτη και αναγνωρίζω την πολιτική του προσπάθεια. Σέβομαι επίσης ότι μπορεί να διαφωνή ιδεολογικά με τον Παπαδόπουλο. Είναι δικαίωμά του. Η ιστορία όμως δεν έχει ιδεολογικές “παρωπίδες”. Ευελπιστώ ότι ούτε εκείνος πάσχει από τέτοιο σύνδρομο και θα αποδείξει την αρετή που πρέπει να διακατέχει τους πολιτικούς άνδρες να αναγνωρίσουν κάτι που δεν ήξεραν ή ακόμη και να αναθεωρήσουν. Να είναι σίγουρος ότι κάτι τέτοιο είναι και θα του αναγνωρισθή ως γενναιότητα και πολιτική ωριμότητα. Θα ήταν δε χαρά μου να γνωριστούμε και να του δωρίσω τα βιβλία μου ώστε να έχη πλήρη άποψι των πηγών μου και να κρίνη ολοκληρωμένα το έργο και τα γραφόμενά μου.

**Με εκτίμηση,
Μάνος Ν. Χατζηδάκης**

Αυτά είναι τα γεγονότα τα οποία δυστυχώς έχουν καταχωνιασθεί όχι στο χρονοντούλαπο της ιστορίας αλλά απλώς στα συρτάρια της δημοκρατίας.

Βέβαια η αλήθεια θα λάμψει κάποτε. Πότε; Μα όταν ανοίξει ο «Φάκελος της Κύπρου». Πότε θα ανοίξει; Ε, μα τα θέλετε όλα από εμένα. Σκεφτείτε κομματάκι κι' εσείς.

Υστερόγραφο: Και τα τακτικό δωράκι.

Ο κόμης Κάρολος Σφόρτσα

Ο κόμης Κάρολος Σφόρτσα υπήρξε πολιτική προσωπικότητα. Λίγο μετά την εκεί επιβολή του φασιστικού καθεστώτος εγκατέλειψε την Ιταλία και βρέθηκε στην Αμερική.

Επέστρεψε στην Ιταλία μετά την κατάρρευση του φασισμού (1943) κι όταν μετά το τέλος του πολέμου ρωτήθηκε από δημοσιογράφο «πόσοι ήτανε οι συνειδητοποιημένοι φασίστες στην Ιταλία την εικοσαετία 1923-1943» έδωσε αυθωρεί την απάντηση: «Σαράντα εκατομμύρια». Ο δημοσιογράφος επανήλθε δριμύτερος: «Καλά! Πόσοι όμως είναι οι ειλικρινείς αντιφασίστες στην Ιταλία σήμερα;» Ο Σφόρτσα δεν δίστασε ούτε λεπτό:

«Σαράντα εκατομμύρια». Ο δημοσιογράφος σε τόνο οξύ ξαναρώτησε: «Μα τι πληθυσμό έχει τελοσπάντων η Ιταλία;» Και ο Σφόρτσα αδίστακτα απάντησε: «Σαράντα εκατομμύρια».

Απόδειξη της ορθότητας του Σφόρτσα είχε δοθεί περί τα μέσα του προπερασμένου αιώνα από τον εθνικό μας ιστορικό Κωνσταντίνο Παπαρηγόπουλο: «Τα πλήθη μάρτυρες δεν γίνονται». Όλα τα άλλα περιττεύουν ...

Πηγή : <https://www.dimokratia.gr/apopseis/576860/i-merarchia-tis-kyproy/> (22-4-24).